

ink
Alice Broadway

Dream
válogatás

Az igazság
a bőröd
alatt van.

ALICE BROADWAY Angliában született, ahol teológiát tanult. Az Ink megírása óta minden szabad percét az alkotásnak szenteli Lancashire-ben, ahol a szükségesnél sokkal több teát megiszik. Támogatja a férjét, mindeközben három gyermeküket fegyelmezi. Nagyon élvezi új történeteken törni a fejét egy sárga lakókocsiban.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alice-broadway.com/

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

Képzeld el egy világot, ahol minden tettetted és életed minden jelentősebb eseményét a bőrödre tetoválják!

Saintstone-ban nem léteznek titkok: már a születésed pillanatától kezdve a bőrödre írják az elért eredményeidet, a kudarcaidat, az életed összes jelentős pillanatát.

Vannak megbecsült jelek, amelyek azt üzenik a külvilág felé, hogy jó ember vagy, és vannak szégyenletes jelek is, amelyek árulóként bélyegeznek meg. Leora az apja halála után abban talál megnyugvást, hogy az édesapja bőre gyönyörű történeteket mesél. De ez csak addig tart, amíg Leora fel nem fedez az apja tarkóján egy jelet, amely az elkövethető legeslegnagyobb bűnt szimbolizálja.

Leora rádöbben, hogy nem ismerte a saját édesapját. Miközben megpróbálja kideríteni az igazságot, megismerkedik Oscarral, aki egy bűnöző fia. Ahogy a fiatalok apránként közelebb kerülnek egymáshoz, Leorában egyre erősödik a kérdés: a fiú jelenti majd számára a megoldást, vagy csak bajt hoz a fejére?

ALICE BROADWAY

ink

— részlet —

Dream
válogatás

I. fejezet

Idősebb voltam a barátaim többségénél, amikor megkaptam az első tetoválásomat.

Anyám gyakran meséli el a történetet, pedig bárcsak ne tenné... A csecsemőket két napos korukban meg kell jelölni, de én lebetegedtem és anya lefújta a szertartást.

– Meg kell jelölnöd a kicsit, Sophie – mondták anya barátai. – Mi lesz a neve?

Anya azonban kijelentette, hogy megvárja, amíg jobban leszek, és majd csak azután ad nevet és jelöltet meg. Nem vett tudomást a suttogva elhangzó figyelmeztetésekről, hogy mi történik azokkal a kisbabákkal, akik jelöletlenül halnak meg. Így történt, hogy húsz napig alaktalanul, név nélkül léteztem, amíg aztán egy napon anyám így szólt:

– Leorának foglak hívni.

Így Leora lettem, ezt a szót ütötték parányi betűkkel a bőrömbe. És ezek a parányi betűk tizenhat éven keresztül együtt nőttek velem.

Mi nem félünk a haláltól. Ha valaki biztonságosan meg van jelölve, a halála után is tovább él. Élete testére vésett története örökre életben tartja, már amennyiben kiérdemli. Megőrizzük a bőrünkön életünk legfontosabb mondatait, képeit és pillanatait, történetünk örökre fennmarad az utókornak. Körülvesznek bennünket a halottak, ám ameddig olvassák a könyveiket és emlegetik a neveiket, tovább élnek.

Mindenkinek vannak emberi bőrből készült könyvek az otthonában, a mi polcaink is tele vannak ősink könyveivel. Beszívhatom az illatukat, megérinthetem őket és elolvashatom az életüket. De egészen az apám haláláig egyetlen olyan ember könyvét sem láttam, akit mélyen ismertem.

Szerencsések voltunk, hogy már előre láttuk a halálát, így fel tudtunk készülni rá. Bedörzsölhettük a bőrét olajjal, miközben apa elmesélte a tetoválásai történetét. Mosolyogva megmutatta a hátára festett fát, amelynek ágaira a mi nevünket írták. Felkészült a halálra, amikor elérkezett az ideje, és a bőre is készen állt. Figyeltem, ahogy a bőre kissé petyhüdtté és ráncossá válik, mint egy régi alma. Figyeltem, ahogy meghajlik egyenes gerince, mintha gyomron ütötték volna. Egy idő után már nem nézett a szemünkbe; már csak a fájdalmat látta, semmi mást. Úgy tűnt, mintha a betegség elszippantaná tőlünk, és csupán egy üres burkot hagyna hátra maga után. Pedig a valóságban éppen az az üres burok, ami számít.

Az emberek virágot és ételt hoztak nekünk, hogy megkönnyítsék az utolsó néhány napot. Apró figyelmesség volt ez apa felé, amikor már semmi mást nem tehettek érte. Nem mi voltunk az egyetlenek, akiknek összetört a szíve, apát nagyon sokan szerették. A konyhát fonnyadó virágszirmok és vízben rothadó virágszárak szaga járta át, meg a sok egytálétel, amit már nem ettünk meg. Úgy tűnt, a halál megnyerte a versenyt, és utolérte apát. Anya még szorosabban betakargatta a pokrócokkal, aztán letörölgette a verejtéket a homlokáról. Apa reszketett, a lélegzete szaggatottnak hatott.

Mégsem voltam felkészülve rá, amikor végül eljött érte a halál azon a fényes őszi napon. Még éreztem a számban a kávé ízét, amit hajnalban megittam, amikor anya kétségbeesett suttogással felébresztett.

– Kelj fel, édesem! Azt hiszem, már nem maradt túl sok ideje.

Odasiettem apám mellé. Egyre nagyobb szüneteket tartott a lélegzetvételek között. Anyával közelebb hajoltunk hozzá, és megfogtuk a kezét. Azon tűnődtem, vajon melyik lesz az utolsó, amikor minden elnémul, hogy aztán felébredjen a túlvilágon, és újra lélegezni kezdjen. Egy felszakadó zihálással apa hirtelen kinyitotta a szemét, és egyenesen rám nézett. A keze szorosan megmarkolta az enyémet. Kibontotta ujjait anya kezéből, és megragadta a bőrszíjon lógó medált, amit mindig a nyakában hordott. Egy vékony, durván faragott fából készült falevél volt, a fába belevésték a levél erezetét. Az a medál éppúgy hozzá tartozott, mint a tetoválásai. Mindig viselte.

– Leora – szólalt meg elfúló hangon. – Ez a tiéd, fogadd el! Ne felejs el, Leora! Ugye nem fogsz elfelejteni? Ne felejs el! – A szemébe könnyek gyűltek, miközben kérlelt. –

Ígérd meg, hogy vigyázni fogsz magadra! Légy óvatos drága egyetlenem, Leora!

Bólintottam, és szipogva suttogtam a választ.

– Megígérem.

Ránéztem anyára: összeszorította a száját, és görcsbe rándult, eltorzult arccal ült mellettem. Kinyújtotta a kezét, leoldotta apa nyakáról a bőrszíjat, majd átadta nekem a medált. Végigsimítottam a sima fafelületet, folytak a könnyeim, és folyamatosan pislogtam. Apa ekkor anyámhoz fordult, és gondoskodott róla, hogy az ő arca legyen az utolsó, amit lát. Úgy hagyta el az élők világát, hogy miközben anya csókolgatta a kezét, és azt suttogte neki, hogy: „szeretlek, szeretlek, szeretlek.”

Aztán apa eltávozott. Egyszer csak elment. A nap elhalványult. Egy valódi jóság tűnt el a világból, és nélküle hidegebb, sötétebb lett minden.

Apa halála után eljöttek hozzánk a balzsamozók. Olajjal kenték be a testét, és fűszereket dörzsöltek a bőrébe. Becsarták egy kék gyolcsba, és elvitték. Úgy nézett ki, mint egy király. Bár nekem mindig olyanak tűnt. Utána napokon át visszajártam a szobába, hogy beszippantsam a balzsam illatát. Úgy éreztem, ha jó mélyen beszívom, talán egyszer csak előtör a tüdőmből teljes életnagyságban, és rám nevet.

De amikor legközelebb találkoztam vele, az életéből már csak oldalak maradtak. Ha a lélekbíráló ceremóniáján érdekesnek találják, akkor visszajöhet hozzánk, addig azonban el kell mennünk a múzeumba, ha együtt akarunk lenni vele. A naplemente borostyánszínben ragyogott, amikor besétáltunk a múzeumba a rendes nyitva tartás után egy privát megtekintésre. A zárt szobát antik fa bútorok szaga töltötte be, és annak az embernek az illata, akit előttünk hoztak

ide megtekintésre. Itt mutatták be az apámat új formájában. Feltették az asztalra a parányi koporsót, amely a bőrből készült könyvet tartalmazta. Anya a hátam mögött állt, a tekintetében ijedség ült. Apa halála óta feszült volt és ideges – inkább zavart és bosszús, mint szomorú. Előfordult, hogy amikor a szobába lépve megláttam, a semmibe meredve ült olyan szorosan összefont ujjakkal, hogy kifehéredtek az ujjpercei. Kezdett kicsit zavarni a viselkedése; nem akartam folyton vele foglalkozni, főleg most nem. Szerettem volna visszakapni a régi anyukámat, azt a nyugodt és tudatos anyát, aki mindig tudta, mit kell mondania.

Ahogy felemeltük a koporsó tetejét, megcsapta az orunkat a fűszeres balzsam illata, mintha csak apát köszöntenék ezzel. Ott feküdt előttünk: a bőre feszes lett, kisimult és kissé összement. Ahogy lapoztuk a könyv bőrlapjait, újra megérintettük őt, éreztük erős karjait és hátának simaságát. Minden egyes megkeményedett oldal az ő történetéről mesélt. Anya eleinte idegesek tűnt – éreztem, hogy megfeszül a válla a kezem alatt –, de minél tovább olvastunk, annál nyugodtabbá vált. A könyv borítóját apa vállának hátsó részéből készítették – rólunk ábrázolt egy képet –, meg a születésekor készült tetoválását, amelyen a neve állt: Joel Flint. Jó cím. Jó ember. Egy jó bevezetés. Lapoztunk egyet, és megláttuk a hátára tetovált fát, amelyen a családja történetét mesélte el. Ott voltam én és anya, a két nő, aki rabul ejtette a szívét. Ahogy megpillantottam a nevem, végigvezettem rajta az ujjam. Ezeket a jeleket gyerekkorom óta nem láttam. Így, az idő elteltével most kissé fakóbbnak tűntek.

Megint lapoztunk. Anya elnevette magát, és behunyta a szemét.

– Most inkább fordulj el, Leora! – szólalt meg elpirulva. Összeszorított ajkain mosoly bujkált.

Igaza volt, tényleg nem akartam meglátni az apa fenekére tetovált szépen kidolgozott, leheletszerű virágot. Ahogy a könyv oldalaira feszítették a bőrt, ugyanolyan volt, mint bármely más testrésze, mégis titokzatosabb. Ez a jel szimbolizálta a házasságukat – ahogy teltek az évek, és a szerelmük nőtt, egyre szebb és részletesebb lett. Anya nevetése egyszer csak zokogásba fulladt. A kezét a szájára tapasztotta, mintha így akarna gátat vetni szomorúságának, és ezzel akarná emlékeztetni magát a csókokra, amiket annyira hiányolt.

Újra lapoztunk.

2. fejezet

Aznap reggel, miután megnéztük apa könyvét, anya visszamegy dolgozni. Azt mondja, épp itt az ideje, mert mindkettőnknek vissza kell térnie a normál életéhez, vagy legalábbis kitalálni, milyen lesz az új élet apa nélkül. Anyának nagyon fontos a normális szó. Egész életében népszerű volt, sok embert ismert, elfoglalta magát, és a közösségért élt, én azonban valahogy mindig úgy éreztem, furcsállja, hogyan lett az egyetlen lánya ennyire magának való. Persze, én is kilépek most már a házból, de csak a piacra megyek, mert ma nincs iskola, tanulmányi szünet van. Tisztában vagyok vele, hogy megint fel kell vennem a ritmust, hisz nemsokára itt vannak az év végi vizsgák és a tesztek. Sokat kell majd tanulnom, hogy behozzam, amit

elmulasztottam, ha méltó akarok lenni a tetováló címre, márpedig egész életemben másra sem vágytam.

A lábam alatt hullámos a fák gyökereitől a járda. Azon gondolkozom, vajon milyen napra tűzik majd ki apa lélekbíró ceremóniáját. A leginkább időigényes rész már lezajlott az apa halála óta eltelt egy hónapból: a bőr lenyúzása, a kikészítés és a könyvbe kötés. Most a kormány emberein a sor, hogy végigolvassák az elkészített könyvet, és megírják az előterjesztést, mielőtt a ceremónia elkezdődik. És azután végre hazahozhatjuk. Ide, közénk, ahová mindig is tartozott.

A lélekbíró ceremónia az az esemény, amelyen a vezetők eldöntik, milyen sors vár a lelkedre. Addigra áttanulmányozzák apa könyvét, és megállapítják, hogy méltó életet élt-e. Akiket érdemesnek találnak, azok hazamehetnek a családjukhoz, és elhelyezhetik őket az őseik mellett, így ezután örökre megmaradhatnak az emlékezetben úgy, hogy újra és újra olvassák könyveiket. A lelkük biztonságban lesz a túlvilágon. Ha viszont valakit nem találnak érdemesnek, lelküket a könyvükkel együtt elégetik. A valóságban még sosem láttam ilyet, de állítólag soha nem felejtetted el az égő emberi bőr iszonyatos szagát. Apával azonban ez nem fog megtörténni, hiszen nála senki sem élhetett tisztább és jobb életet.

Ahogy közelebb érek a városhoz, leszűkül az út, a járda már olyan keskeny, hogy egy ember is alig fér el rajta. A poros utcán sétálva bekukkantok egy-egy teraszos ház ablakán. A rendezetlen épületeket különböző színűre festették, és mindegyiknek az utcára néz a bejárata. Kicsi koromban mindig történeteket találtam ki magamban az ilyen utcákról; elképzeltem, ahogy egy óriás összenyomja a sorházakat, és mindegyikből keskenyebbet csinál eltérő magasságú, dűledező tetőkkel. Ahogy bekukkantok az ólomüveg ablako-

kon, elképzelem, kik élhetnek odabent. Amikor nem húzák be a függönyt, azt egyenesen felhívásnak veszem arra, hogy kitaláljam, kik laknak ott, és milyen lehet az életük. Annyira leköt ez a leskelődés, hogy kis híján fellökök egy férfit, aki az ablaka előtt áll, és a piros muskátlik lehullott szirmait szedegeti. Gyorsan kikerülöm, kilépek az útra, és beszippantom az elhalt virágok kesernyés szagát.

Továbbcsételek, és némán lapozgatom magamban apa könyvét. Érzem, ahogy ellazul a vállam. Csodás megkönynyebbülést éreztem, amikor tegnap este megnézhettem őt, anyát pedig mintha kicserélték volna, miután eljöttünk a múzeumból. Olyan hangosan sóhajtott fel, amikor ellapoztunk az utolsó oldalról, hogy először azt hittem, valami baj van, de amikor felé fordultam, láttam, hogy mosolyog. És joggal mosolygott: apa könyve nagyon szép történetet mesél el. Ha az emberek elolvassák, az egész élettörténetét megismerik, aztán mérlegre tehetik a jót meg a rosszat, és eldönthetik, érdemes-e a túlvilági létre. Minden, ami fontos, rákerül a bőrünkre, hiszen ha nem kerülne rá, a lelkünkben maradna, és senki nem akarja, hogy bármi is nyomja a lelkét, legyen szó akár a jó tettek miatt érzett büszkeségről vagy a rossz cselekedetek miatti bűntudatról. Azért jelöljük meg a testünket, hogy a lelkünk felszabaduljon. Ám az emlékezés csak azoknak jár, akik kiérdemlik, ennek pedig az az ára, hogy az életedben a jó nagyobb súlyt képviseljen a rossznál, a lelked pedig szabad legyen.

Mosolygok, ahogy apa tiszta lelkére gondolok, amit hamarosan érdemesnek találnak majd a túlvilági létre. Alig várom a lélekbíráló ceremónia napját.

Apa nyúzóként dolgozott, így a barátai szabdalták fel a bőrét, hogy előkészítsék a cserzéshez. Ő is ugyanezt tette

a munkatársai szereteteinek bőrével, meg még több száz ismeretlen emberével, akik naponta hozzá kerültek.

Anya munkája az olvasás. Ez inkább hivatás, mint munka, de fizetnek érte. Nehéz elmagyarázni, mi tesz valakit alkalmassá az olvasásra, de talán úgy a legegyszerűbb, hogy vannak köztünk olyanok, akik képesek olvasni a jelekből – akik képesek meglátni egy-egy tetoválás valódi jelentését a konkrét üzenet mögött. Anya ránéz valakinek a családfájára, és megmondja, ki a kedvenc gyerek. Vagy megnézi a kezeden lévő foltokat, és megmondja, melyik évben omlottál majdnem össze. Ki tudja olvasni a képzettségedre vonatkozó jeleket, és megmondja, hogy csaltál-e a vizsgáidon. Az emberek csodálják az olvasókat, de közben tartanak is tőlük. Anya egyszer azt mondta, mindenkinek vannak titkai.

Pedig nem lenne szabad titkokat rejtegetnünk. Pont ez a lényeg.

Nekem is megvan ez a képességem, gyerekkorom óta tudok olvasni az emberekben. Anya azt mondja, akkor jött rá erre, amikor az iskola első hetében bajba keveredtem. Megkérdeztem egy fiútól, hogy miért nem az igazi apjával él. Amikor az illető anyja dühösen megjelent nálunk, és követelte, hogy mondjuk el, ki pletykálgodott róluk, anya tudta, hogy a fiú bőréről olvastam le a jeleket. De csak mert képes vagyok erre, az még nem jelenti azt, hogy ezt a munkát akarom életem végéig csinálni. Élvezem, hogy bepillantást nyerhetek az emberek életébe, de időnként belefáradok, amikor egy-egy idegen járókelő bőrébe égetett tetoválásról csak úgy ordít felém az ember belső lénye. Nem hiszem, hogy el tudnám viselni az arcukra kiülő félelmet, ha egy asztal másik felén ülnének szemben velem, és tudni akarnák, hogy a tetoválásaik minden igazságot elárulnak-e róluk.

Nem, az én nagy álmom, hogy tetováló legyek. Minden reményem abban van, hogy jól teljesítek a vizsgáimon, habár mostanában ez nem tűnik annyira könnyűnek, mint korábban. Sokat hiányoztam, amíg apa nem volt jól, viszont mindig is jó jegyeim voltak az iskolában, ráadásul különbözőbb erőfeszítés nélkül, ezért most kicsit furcsa, hogy izgulnom kell.

Ahogy közeledek a városközponthoz, a házsorok üzletekké változnak át. Elhaladok egy pékség, egy virágbolt és egy bőrdíszműves bolt előtt, ahol a cipőket és a táskákat szoktuk javíttatni. A poros járdából kövezett lesz, és a szűk utca, amin haladok, kivezet a város főterére. A hatalmas tér közepén kisebb foltban zöldell a fű, éles kontrasztot alkotva a teret körülvevő kő- és faépületekkel. A tér közepén a Szent szobra áll, aki az országunk legfőbb vezére volt.

A nyüzsgő város közepén áll magas bronzszobra, a sima, köpenyes alak figyel minket. Mindig is imádtam a történelmet, azt a sok mesét, amit azért mesélünk el, hogy emlékeztessen a hitünkre, a történetek erejére és arra a lélekfelszabadító szükségletre, amely a halottaink bőrének lenyúzásáról szól. A szobor persze nemcsak ezért áll a tér közepén, hanem hogy figyelmeztessen a megvetésre méltó hiányosságainkra is. A tér közepén a gyepen ösvényeket koptattak ki az emberek, ahogy egyik saroktól a másik sarokig átmennek. Miközben halkán beszélgetnek, próbálnak az ösvények között találni egy-egy zöld felületet, ahová leülhetnek, hogy megigják a kávéjukat.

Ez az a tér, ahol valós benyomást lehet kapni arról, hogy mi az, ami igazán számít Saintstone-ban, mert ha valami itt számít, az mindenhol számítani fog. Az összes többi város tőlünk függ: itt, Saintstone-ban van a kormány székhelye, és minden fontos döntést itt hoznak meg. Nem is tudom, mi-

lyen érzés lenne egy kisebb városban élni, ahol mindenki azt hiszi, hogy ismer, mielőtt még látta volna a tetoválásaidat.

A széliránytól függően rendszerint már itt érezni lehet a Bírálócsarnok felől érkező füst szagát. Az épület egy nagyobb, kör alakú kőépítmény, amelynek festett üvegablaka kúp alakban vezet fel egy széles kéményig. A tűz itt mindig ég, a füst szürkésbarna felhőket von a város fölé. Itt zajlanak a lélekbíróó ceremóniák, és ide lépünk be anyával, amikor mi következzük, hogy kimondjuk a halottaink nevét. És ez az a hely, ahol a hitbéli kérdéseket tanítják és védelmezik. Itt képzik a tanárainkat, mert spirituális tanításunk és fejlődésünk éppolyan fontos, mint a lexikai tudásunk.

A térnek ezen az oldalán állva mögöttem van a múzeum – a kedvenc helyem. Magasra nyúló falai körül lépcsők kanyarognak, fölénk tornyosul kőpilléreivel és íves ablakaival. Sötétnek és félelmetesnek tűnik innen, de amikor belépsz, odabent világos és barátságos a hangulat. Apa gyakran vitt el ide. A gondolatra nyelek egyet, és hirtelen megborzongok az épület árnyékában, de aztán továbbsietek.

A tér túloldalán, a füves részen, a fákon és padokon túl váratlan nyüzsgésre és jövés-menésre leszek figyelmes. Látom, hogy a kormányépület előtt hangosbemondókat állítanak fel, és egy ideiglenes pódiumot ácsolnak. Az épület egy hatalmas, L alakú dobozhoz hasonlít, amely a tér két végét összeköti. Talán valami megbeszélést tartanak, amiről megfeledkeztem. Az emberek kezdenek odagyűlni, néhányan felállnak a padokról, és közelebb mennek, miközben halk beszélgetést hallok.

Ahogy megpillantom a kormányépületet, eszembe jut, hogy nemsokára esedékessé válik az igazmondó vizsgálatom. Azt hiszem, nemsokára behívnak. Ezen évente át kell

esni, hogy gyónhassunk. Hirtelen felvillan egy éles kép a fejemben, amikor apa először hozott el ide, még tizennégy évesen.

Apa biztosított arról, hogy nincs mitől tartanom, de én ennek ellenére nagyon féltem. Sokat meséltek nekünk arról a gépről, ami méri a pulzusodat és a testhőmérsékletet, aztán sípol, ha valaki hazudik, de én még soha nem láttam. Azt képzeltem, hogy biztosan fájni fog, és biztosra vettem, hogy elérkezik a pillanat, amikor rajtakapnak. Eszembe jutott az a sok kis füllentés, amit a szüleimnek mondtam, például, amikor elcsentem egy sütit, pedig azt mondták, hogy elég volt. Még rémálmaid is voltak, hogy olyan bűnöket vallok majd be, amiket el sem követtem.

Aztán az egész elméletem romba dőlt, amikor bevezettek minket az előcsarnokból egy kisebb, teljesen egyszerű, fehérre festett szobába, ahol mindössze két szék állt egy fából készült asztal előtt, az asztalon pedig egy kis szerkezet. Inkább valamilyen fém kupolához hasonlított, amiből drótok ágaztak el. Egyszerű lámpával világították meg felülről. Odabent egy férfi várt bennünket, kezében jegyzetfüzetet tartott, és helytel kínált. Amikor apa látta rajtam, hogy ideges vagyok, kérte, hogy vele kezdjék. Leült a székre, bal tenyerét a kupolára tette, és mosolyogva nézett, miközben megjegyezte:

– Nem lesz ez nehéz.

Minden kérdésre higgadtan válaszolt, a gép meg se rezent. Megkönnyebbültem, amikor hallottam, hogy a kérdések nem is olyan nehezek: mindössze néhány általános kérdés az új jelekről, és egy sor kérdés olyan bűnökről, amelyeket apa nem követett el. A férfi időnként lejegyzetelt valamit, aztán miután befejezték, rámosolygott apára, és közölte, hogy felállhat.

– Az ön lelkiismerete tiszta, Mr. Flint. Nagyon jó, nagyon jó. – Úgy mosolygott, mintha egész jól szórakozna, aztán rám emelte a szemét. – És most te jössz. – Elnevette magát. – Ígérem, semmit nem fogsz érezni.

Leültem, és vettem egy mély levegőt, de ahogy rátettem a kezem a gépre, azonnal sípolni kezdett. Ijedten rántottam el a kezemet.

– Mi történt?

Emlékeszem, legszívesebben sírva fakadtam volna. Hitetlenkedve néztem apára, aki próbálta megállni, hogy ne mosolyogjon.

A férfi azonban mosolygott.

– Ne aggódj! Nem állítottam még át a gépet.

Apa ekkorra már hangosan nevetett.

– Lehet, hogy több rejtegetnivalód van, mint gondoltam, Leora – jegyezte meg.

Dühösen fordultam felé.

Végül minden rendben volt. Ugyanazokat a kérdéseket tették fel nekem, amiket apának, meg még néhány koromhoz illő kérdést, például arról, hogy szoktam-e puskázni az iskolában. A gép szerencsésen néma maradt, hazafelé pedig apa vigaszképpen vett nekem sütit, amiért kinevetett.

Miközben átvágok a Bírálócsarnok és a kormányépület közötti ösvényen a kicsit távolabb álló piaci standok felé, észreveszem, hogy mosolygok.

Bárcsak itt lenne velem.

Hűvös ma az idő. Az első hidegebb nap ezen a télen. A hirtelen beköszöntött hideg miatt mindenki egy plusz réteget vett magára. Furcsa, hogy már nem látok annyi csupasz bőrt – kicsit meg is zavar, ahogy elsétálok az emberek mellett, és csak az arcukra meg az alkarjukra tetovált jeleket

látom. De közben jó érzés is, ma kicsit kevésbé érzem magam pucérnak, és nem csak azért, mert egy lenvászon sálát tekertem magam köré, amit a vállamnál összegomboltam. Valahogy – de ezt hangosan soha nem mondanám ki – jó érzés eltakarni a jeleimet.

A legtöbb napon nyitva van a piac, így most is belevetem magam a csíkos napellenzők forgatagába, ahol hangosan kiabál mindenki. Egy pillanatra nem veszek levegőt, ahogy elhaladok egy hentespult előtt, mert a horgokra függesztett hús szagától rosszul leszek. Csak miután a textilárus standjához érek, akkor fújom ki hangosan. A pamut natúr illata és a festett anyagok fűszeres szaga nagyon kellemes. Ahogy beszippantom a színeket, elképzelem, hogy a lélegzetem szivárványszínű. Végigsétálok a tömegben, és a lábam alatti járdát figyelem, csak mert így könnyebb. Ma egy pillanatra szeretném kizárni a beszélgetésfoszlányokat, és hagyni, hogy a háttérzajt inkább az emberekre festett jelek adják. Jó érzéssel tölt el, hogy csak apa jelei járnak a fejemben, mert még friss bennem az emlékük.

Az orrom után megyek, ami elvezet egy zöldségesstand gyümölcsillata felé. A stand előtt farekeszekben áll a portéka, kóstolásra csábítva minden járókelőt. Az árus mosolyog, zöld kötényét finom porréteg fedi. Kezében nyitott papírzsákokot tart, várja, hogy kérjek. Ruhaujját feltűri – az alkarunkat mindig fedetlenül kell hagynunk –, és a tetoválásaiból rengeteg mindent kiolvasok róla. A férfi harminchat éves és nagyon okos – ő volt a legokosabb az osztályában, elég okos ahhoz, hogy ő válassza meg a mesterségét – de a jelei között a halált is látom. Kiolvasom, hogy a bátyja halálával hamar lezárult egy fiatal élet. Most már boldognak tűnik, és ahogy a jelek kanyarognak rajta, elárulják, hogy családja is van. Boldogságot olvasok ki belőlük – az életében

jóval több bőség van, mint az előtte álló dobozokban felhalmozott alma- és zöldbabkupacok.

Hagymát kérek az árustól, aztán elkezdem feltölteni a saját barna papírzacskómat piszkos krumplikkal. A répa egész jól néz ki, a paradicsomnak pedig friss, édes illata van.

– Nem tudja, mi történik a téren? – kérdezem tőle. – Felállítottak egy színpadot, és rengeteg ember gyülekezik körülötte.

A férfi rázogatja a hagymákkal teli zacskót, aztán össze-csavarva lezárja, szorosan összefogva a két szélét.

– Nem hallotta? Nyilvános jelölést tartanak – magyarázza, miközben a kezébe nyomom a krumpliszacskót, hogy lemérje. Hangjában fojtott izgatottság cseng, és még valami más is. Talán félelem? Évek óta nem volt ilyen.

Mostanában sok minden elkerülte a figyelmemet, anynyira el voltam foglalva apával. Végigpásztázom az utcát, és elbizonytalanodom. Eddig csak az iskolában hallottam a nyilvános jelölésekről, úgyhogy nagyon kíváncsi vagyok, milyen lehet élőben. Kifizetem az árust, kezembe veszem a csomagokat és csatlakozom a tér felé haladó tömeghez. Valaki véletlenül a vállamba ütközik, ahogy sietve elmegy mellettem. Felerősödnek a hangok, és ahogy közelebb érek, látom, hogy az út tele van emberekkel, akiket a kíváncsiságuk hajtott a városközpontba. Látni akarják, mi történik.

Mire kiérek a térre, hatalmas a tömeg a színpad körül, és nekem csak a hátsó sorokban jut hely. Mellettem egy nő felém biccent, és közelebb hajol. A tekintete csillog az izgatottságtól.

– Állítólag maga a polgármester, Mr. Longsight is itt lesz – hadarja izgatott hangon.

Nem igen érdekel a politika, de Dan Longsightban van valami, amiért valahogy mindenki felfigyel rá, még az osz-

tálytársaim is a suliban. Jó hat hónappal ezelőtt lett polgármester, és minden tekintetben más, mint a reszketeg vénemberek, akik korábban betöltötték ezt a posztot. Kezdjük azzal, hogy nagyon jóképű, és sokkal fiatalabb, mint a többi politikus. Hosszú idő óta most először érdeklő az embereket a változás. Még emlékszem arra a lelkesedésre, amit a beavatásánál éreztünk, miközben egyszerre skandáltuk a szavakat, amelyekkel bizalmat és reményt előlegeztünk meg neki: *Ő jó és bölcs, ő a legjobb közülünk. Ő nem kegyetlen és szeret minket, és nem fogunk félni. Minden, amit tesz, értünk történik.* Akkor olyan erősen hittem ebben, hogy majd kiesett a szívem a helyéről.

Az új polgármester rengeteg változást kezdeményezett, még a történelemórán is tanultunk róla Mrs. Oldhammel. Azt mondta, a változás szükséges volt, mert olyan helyzet alakult ki, mintha valahol elvesztünk volna. Korábban pontosan tudtuk, hogy kik vagyunk és milyen értékek mentén élünk, és biztosak voltunk benne, hogy erősek vagyunk. Aztán a Longsight előtt uralkodó gyengekezű vezetőkkel ez a tudat egyre inkább gyengült. Longsight viszont olyan kormányzást folytatott, amely visszavezetett bennünket a gyökereinkhez – egy olyan társadalomhoz, amelyben számítanak a jelzések, és amelyben a jeleink erejét komolyan veszik, ahol mindenki tisztán látja, hogy a jelzések képesek megváltoztatni az örökkévalóságot. Longsight és támogatói ennek fényében a lehető legkevesebb ruhát viselik magukon, hogy megmutassák, nincs rejtegetni valójuk. Bárki láthatja a tetoválásaikat, és megismerheti az életüket. Mrs. Oldham kicsit zavarban volt, amikor ezt elmagyarázta nekünk; gondolom, ő még abban a korban élt, amikor a tetoválásokat illendő volt elrejteni.

Mivel Longsightot többször is láttam a tévében, és sokat tanultunk róla az iskolában, szinte áramütésszerű izgalom fut végig a testemen, amikor megtudom, hogy talán élőben is láthatom. Megkönnyebbülök, hogy a korábbi öreg polgármesterek közül senki nem osztja a nézeteit, mivel nem nézném szívesen fedetlen bőrüket. Amit azonban eddig Longsightból láttam, nem tűnt túl szörnyűnek.

Sokak szerint Longsight maga az újjászületett Szent, aki azért jött, hogy megtisztítsa szívünket és közösségünket. Én mindössze annyit tudok, hogy változást érzek a lelkemben, és hogy ez a változás jót jelent.

Mindenki tolakodik, próbál közelebb férközni a színpadhoz, hogy jobban lássa, mi történik. Közben folyamatos körülöttem a zaj, mintha mindenki éppolyan izgatott lenne, mint én. Hallom, ahogy időnként kisebb viták alakulnak ki, mert valaki egy másik ember lábára lép, vagy éppen az egyik későn érkező tolakodik. A színpadot fából ácsolták, és mindkét végében egy-egy hangszóró áll. A színpad hátsó felét vastag, fekete függönnyel zárták el, amit időnként meglibbent a szél. Középen egy farönk áll. Kíváncsi vagyok, vajon mire szolgálhat. A tömeg egyre hangosabban morajlik, aztán néhány pillanat múlva kilép a színpadra egy magas, fekete alak, és hirtelen megváltozik a hangulat. Senkinek nem kell csöndre intenie senkit. Olyan érzésem van, mintha egy pillanatra még a madarak is elhallgatnának, hogy csodálattal bámulják a férfit. Eltelik egy hosszú perc, aztán örömujjongásban tör ki a tömeg, és lelkesen tapsolni kezdünk, miközben Longsight polgármester a mikrofon elé lép. Kezét a levegőbe emeli, mire lassan elhalkul a tömeg, és már csak halk sustorgás hallatszik. Mindenki várja, hogy beszélni kezdjen. Longsight megköszörüli a torkát, és a teret mintha átjárná kimondhatatlanul erős tekintélye. Közelebb

lép a mikrofonhoz. Sokkal magasabb, mint gondoltam, összeszedetten és kiegyenesedve áll, miközben hihetetlen magabiztosság árad belőle. Olyan érzés, mintha meleg napfény járna át. Alig tudom elhinni, hogy itt van, itt, az orrom előtt.

– Köszönöm! – szólal meg, miközben a tömeg teljesen elcsendesedik. – Köszönöm, hogy eljöttek erre a jelentőségteljes eseményre. – A hangszóró bádogos hangján túl az ő hangja öblös és erőteljes. Elképzelem, milyen lehet, amikor nem erősítik fel. – Nagyon megtisztelő, hogy összegyűlhettünk ma itt. Így együtt és egyesülve. – Egy pillanatra elbizonytalanodik, majd folytatja. – A gonosz ellen.

Kellemetlen morajlás fut végig a tömegen, miközben megborzongok, pedig meleg sál van rajtam.

– Igen, a gonosz ellen – folytatja Longsight. – Azért jöttem ma el, hogy elmondjam, amit mindannyian gyanítottunk: sötét időket élünk.

Itt szünetet tart és körbepillant. Nincs rajta ruha, csupán egy ágyékkötő, de mégsem vacog a hidegben. Csak-hogy ilyen távról nehéz olvasni a jeleit. Bárcsak jobban és tisztábban láthatnám a hátára festett elegáns tetoválásokat, ahogy megcsillannak fényes, sötét bőrén...

– Azért gyűltek most itt össze, hogy olyasminek legyenek tanúi, ami sokuk számára teljesen új. Az első nyilvános jelölést láthatják ma. Egy olyan dolgot, amire már évtizedek óta nem került sor. Néhányuk, közösségünk tiszteletben álló, idősebb tagjai korábban bizonyára láttak már nyilvános jelöléseket, ők tudják, mire számíthatnak, mert emlékeznek még azokra az időkre. A régi szép időkre. De a többiek számára, velem együtt, ez egy olyan esemény, amiről eddig csak a tankönyvekben olvashattunk.

Ebben igaza van, tényleg mindenki tanult a jelölésekről, de az ismerőseim közül senki nem látott még ilyet élőben.

– Tudják, hogy tisztelem és csodáлом az előttem uralkodó vezetőket... akik saját bölcsességük tudatában... – Itt rövid szünetet tart, és mindannyian tudjuk, hogy pont az ellenkezőjét gondolja – ...döntöttek úgy, hogy szakítanak a hagyományaink egy részével. De most ideje visszatérni a régi gyökereinkhez, mert mindannyiunk érdeke, hogy ezekben a veszélyes időkben visszaszerezzük az örökségünket, és emlékezzünk azokra a döntésekre, amelyeket őseink hoztak meg.

Ezen a ponton hangos üdvrivalgás szakítja meg a beszédet. Longsight csöndre inti a tömeget, és az arcán széles mosoly jelenik meg.

– Túlságosan régóta tapasztaljuk azt, kedves barátaim, hogy a szörnyű büntetteket csekély szabálysértésként kezelik. Ennek véget kell vetni! A büntetésnek újra vissza kell adni a becsületét. És bár a mai nap egy igen jelentős mérföldkövet jelent, a jövőben gyakrabban látnak majd ezen a téren nyilvános jelöléseket. Persze, nem minden nap, hiszen a nyilvános jelölést nem szabad könnyedén venni, de a legszörnyűbb bűnökért igenis nyilvánosan kell megjelölni az elkövetőt. Nem folytathatjuk azt a gyakorlatot, hogy elkenőzzük a közösségünkben elkövetett bűnöket.

Itt megint tapsolnak, a polgármester pedig megvárja, hogy újra szóhoz jusson. Nem olyanak tűnik, mint aki vágyik a tapsra, inkább mintha zavarban lenne tőle.

– Túlságosan régóta hagyjuk, hogy apátiába süllyedjünk, de többé nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne legyünk éberek. Az üresbőrűek mindig is fenyegetést jelentettek számunkra. Senki nem hitte el igazán, hogy a kiltásuk után csöndben elkullognak, de mi mégis úgy tettünk, mintha békeességben élnénk, és ők nem jelentenének koc-

kázatot ránk. Ma azonban azért vagyok itt, hogy elmondjam, nagy árat fizettünk az apátiánkért.

Újabb morajlás fut végig a tömegben, szinte nyögésnek tűnik. Érzem, hogy a szívem a mellkasomban lüktet.

– Bizonyítékaink vannak arra, hogy az üresek szervezkednek ellenünk. Kihasználják a gyengeségünket, és be akarnak szivárogni közénk, hogy gyengítsék színünket és erkölcsi normáinkat. Talán ti is hallottatok olyasvalakit, aki azt mondta a piacon, hogy „nem minden üresbőrű gonosz”. Vagy egy barátotok azt mondta, hogy az üresek is békeszerető emberek. Vagy egy kolléga megkérdőjelezte a törvényt, amellyel az üresek kitelepítették a területeinkről. Azt állította, túl szigorú volt az a törvény, ti pedig csodáljátok barátotok hozzáállását: mérsékeltnak, optimistának, liberálisnak és nyitottnak vélték.

Longsight elhallgat, és megvárja, amíg a szavai értelmet nyernek.

– Csöp-csöp-csöp. Az üresek kémjeinek propagandagépezete egészen kifinomult, de eközben rendkívül alattomos. Rengeteg támogatójuk van: lázadók, akik köztünk élnek és szándékosan hazugságokat terjesztenek. Elhítetik velünk, hogy fényt adnak, aminek melegében sütkérezhetünk. Szép szavakat, amelyektől úgy érezzük, hogy az üresek nem jelentenek fenyegetést. Azt állítják, mindannyian biztonságban vagyunk. Leültök a tüzeik mellé, erre ők azt suttogják, hogy „békesség és könnyedség”. Azt hiszitek, végre megpihenhettek, pedig amíg ti alszotok, a lázadók újra lecsapnak majd, és a kezdeti kisebb, melegedő tábortüzeikből hatalmas erdőtüzek lesznek, amik mindent lerombolnak.

Longsight ránk mered, és a tekintetében tűz lobog. Aztán felkiált.

– Ébresztő! Ébresztő emberek!

A kiáltása megdöbbsent.

– Óvatlanságunk veszélybe sodort bennünket. Képesek voltunk bízni, az üresek pedig fogást találtak rajtunk, és kihasználták naivitásunkat. Mert mi azt hittük, minden rendben van így. Pedig már nincs.

Ahogy körbepillantok, döbbsent arcokat látok magam körül, senki nem számított erre. Ez inkább olyan, mint egy kortesbeszéd, vagy mint egy csatára hívás.

– De mi készen állunk! Éberek maradunk, és a figyelmünk nem lankad, óvakodva figyeljük a sorainkba férkőzött kígyókat. Vissza fogjuk kapni tisztaságunkat, saját történelmünket és a jelenünket. Mert éppen itt az ideje, nem gondoljátok?

Longsight lelkesedése mindenkire átterjed, tapsolunk és dobogunk, miközben a polgármester hátraint a fekete függöny mögött álló valakinek. Megvárja, amíg minden elcsendesül, aztán leszegi a fejét, mintha imádkozna. Egy hosszú, néma pillanat után felemeli a tekintetét, és egyenesen a szemünkbe néz.

– Komoly híreim vannak. Bizonyítható, hogy az üresek fellázadtak. Sokak meg fognak döbbsenni, mert az az ember, akit ma megbüntettünk, idáig köztetek sétált. Sőt, több ember a barátjának tartotta. – Vesz egy mély lélegzetet, aztán folytatja: – A múlt héten született ítélet szerint Connor Drew-t, az egyik nagy tiszteletben álló nyúzóunkat, akire rábíztuk drága halottainkat, bőrlopás gyanújával bűnösnek találták.

A tömegben döbbsent morajlás fut végig, engem pedig kiráz a hideg. Nem ismerem Connor Drew-t, nem tudom kicsoda, de ha nyúzóként dolgozik, akkor apa talán ismerhette. Már a gondolatától is rosszul leszek, hogy valaki bőrt lopjon. Eszembe jut apa bőre a nyúzóasztalon, és hogy mi-

lyen értékes. A bőre nélkül nincs semmi: nincs története, és nem tud tovább élni a szerettei szívében, akiket hátrahagyott. Mégis ki merésznél ellopni valakinek az élettörténetét? És miért?

Longsight ekkor int az egyik segédnek, aztán kis idő múlva két megtermett biztonsági őr egy férfit kísér fel a színpadra. Nyilvánvaló, hogy azért vannak itt, hogy megvédjenek bennünket ettől a bűnözőtől. *Vagy talán őt kell megvédeniük tőlünk?* Ez a kérdés merül fel bennem, ahogy a tömeg dühösen felzúg. A férfi bokáját láncra verték, de a kezeit szabadon hagyták. Mindkét karját szorosan fogják két oldalról. Ő is ágyékkötőt visel, akárcsak a polgármester, csak éppen az övé piszkos, és rongyosnak tűnik. Az ő bőre is fekete, akárcsak Longsighté, de inkább szürkésnek látszik a kimerültségtől és a levertségtől.

A férfi mögött ott áll a színpadon Mel, a város mesélője. Mel nem sokkal idősebb nálam, de a bőrén viseli történeteinket. Megtestesíti céljainkat és vágyainkat. Mel jelenléte megerősíti, hogy ez az egész komolyabb, mint gondoltam.

– Ti ismeritek a történelmünket, barátaim. Tudjátok, hogy az üresek hogyan próbálják megtörni a szellemünket. Eltávolították az emberekről a jeleket, hogy a lelkük örökké befejezetlen maradjon. Ez az ember pedig, Connor Drew, talán a testén viseli a jeleket, de a lelke és a szelleme üres. Mivel nyúzóként dolgozik, ő is eltávolított bőrt az emberekről. De ahelyett, hogy könyvbe kötötte volna, megtartotta magának. És azzal, hogy ellopott egy megjelölt bőrt, egy ember élettörténetét lopta el, kockára téve azt, hogy az a valaki átjuthasson a túlvilágra, hogy emlékeit megőrizhessék és hátrahagyhassa maga után. Connor Drew azon dolgozott, hogy megakadályozza a lelke megítélését. Mert az üresek így dolgoznak.

Hosszú szünet következik, ezalatt senki nem ujjong. Inkább ijedség látszik az emberek arcán.

– Megerősíthetem, barátaim, hogy Connor Drew a tetteit nem indíték nélkül hajtotta végre. Az üresekkel cinkosságra lépve dolgozott, lázadást akart szítani. Vallomásában beismerte, hogy kapcsolatban áll az üresekkel. Együtt dolgozik velük.

Valaki felkiált a tömegben: *Hogy tehetett ilyet?*

– Íme a bizonyítéka az üresek aljas játékeinak! És ez még csak a kezdet. Harcolnunk kell ellenük. Az üresek újra itt vannak, és saját embereinket használják fel arra, hogy ellopják bőreinket, az élettörténeteinket és a lelkünket. És itt nem fognak megállni, mert nem pusztán a lelkünk az, amit meg akarnak szerezni. A teljes pusztulásunkat akarják, mert az üreseknek a földjeinkre fáj a foga. Addig nem nyugszanak, amíg meg nem szerzik városainkat, falvainkat, otthonainkat, és el nem foglalják ágyainkat. A földünket akarják, és addig nem állnak meg, amíg ki nem kergetnek mindenkiket a saját otthonából. Reménytelenségbe sodornak minket a saját országunkban.

Mellettem zokogásban tör ki egy nő. Én nem akarok sírni, itt még nem, ezért inkább visszanyelem a könnyeimet, veszek egy mély levegőt, és magamra parancsolok, hogy ne omoljak össze. Egy ideje már keringtek arról pletykák, hogy az üresek újra szervezkedni kezdtek, hogy visszatérnek és tönkretesznek bennünket, csakhogy én nem akartam hinni ebben. Egészen mostanáig egy szót sem hittem el belőle.

– Ismeritek a történelmünket, láttátok a múzeumokban a bizonyítékokat. Amikor még köztünk éltek az üresek, megcsonkították áldozataikat, hogy ellopják a rájuk tetovált jeleket, és megfosszák őket a múltjuktól és a lelküktől. Ezek az aljas, gyenge emberek azért kapaszkodnak a tes-

tünkbe, mert olyanná akarnak tenni bennünket, mint ők. Felül akarnak kerekedni az erőnkön és az erkölcsinken, és magukénak követelik földünket. Azt a földet, amit Isten nekünk adott, és amiért a Szent az életét adta. Mi azonban természetesen nem fogjuk hagyni ezt. A bűnösöknek bűnhődniük kell. Connor Drew átállt a gonosz lázadók oldalára, és nem egyedül áll ott. Ő csak az első tünete annak a járványnak, amit csírájában kell elfojtanunk. Most már tudjátok, barátaim, hogy nem játszhat valaki úgy istent, hogy azt gondolja, Isten egy napon nem dönt úgy, hogy vele játszik. Ez az ember itt megpróbálta elvenni egy emberi lény örök életét, és cserébe most a sajátjával fog fizetni. Megtudja, hogy milyen az, amikor valakinek elveszik a jövőjét.

Körbepillantok a néma tömegben, és érzem, ahogy az egész testemen végigfut a hideg. *Meg fogják ölni.* Meg fogják ölni itt, mindenki előtt. Ezért jött ide most ez a sok ember? Én nem akarok tanúja lenni egy kivégzésnek. Valaki köhögni kezd, az emberek mozgolódnak és suttognak egymás fülébe.

Longsight közben tovább figyel a tömeget, az arca komor és rezzenéstelen. Teljesen ura önmagának. Kicsit megnyugszom tőle. Behunyom a szemem, és elképzelem a jeleit, aztán megint eszembe jutnak a szavak, amiket a kinevezésekor mondtunk. Ahogy elismétlem ezeket magamban, egyre nyugodtabb leszek. *Ő jó és bölcs, ő a legjobb közülünk. Ő nem kegyetlen és szeret minket, és nem fogunk félni. Minden, amit tesz, értünk történik.* Ezt mondogatom magamban, és már nem is aggódom. Nem félek.

– Fogják meg, kérem! – adja ki az utasítást Longsight az öröknek. A hangja lágyan és udvariasan cseng.

Az örök térdre kényszerítik a férfit, és a homlokát a színpad közepén álló bakra támasztják. A lábamat nézem, de

közben hallom, ahogy a férfi hangosan hörögve ellenáll, és próbál kiszabadulni az erős karok szorításából. Halk kiáltás tör fel a tömegben, mire akaratlanul is felemelem a tekintetem: Longsight egy vékony tokot tart a kezében. Nézem, ahogy óvatosan kinyitja, megvillan egy kés pengéje. Egy rövid, de csillogó-villogó tőrrel tart kezében. Odaáll a bűnös fölé, két lábával közrefogja a testét, és megragadja a férfi haját, felfedve üres bőrét a nyakán. Akár egy áldozati bárány. Nem akarok odanézni, de mégsem bírok elfordulni.

A polgármester ekkor lejjebb engedi a kést, és levág vele a férfi hajából egy vastag tincset, amely a földre hullik.

Mint a birkanyírás, merül föl bennem.

Akkora megkönnyebbülést érzek, hogy hangosan felnevetek. Tehát életben marad. Nem fogják megölni.

A mellettem álló nő szigorúan pillant rám.

– Mi ebben a vicces? Nézd csak végig! Figyelj és emlékezz!

A férfi zokogni kezd. Az őnök még mindig tartják két oldalról, de a rab már megtört – nem áll többé ellen, mintha beletörődött volna a sorsába. Longsight újra felemeli a kést, és közben egy teljesen feketébe öltözött férfi lép a színpadra. Mögötte két segéd jön, kezükben egy szerszámokkal megpakolt asztalkát hoznak, és ekkor már tudom, hogy mi fog történni. Miközben Longsight letörli a kést és visszacsúsztatja a tokba, a feketébe öltözött férfi leül, és elvesz egy borotvát az asztalkáról. Azután gondosan leborotválja a rab tarkóját. Ekkor leveszi kezéről a fekete kesztyűt, félredobja, és egy másikat vesz fel helyette. Látom, ahogy kezébe veszi az ismerős gépet, és munkához lát a tarkón, nem sokkal a hajvonal felett. A tűt egy kisebb tintatartóba mártogatja az asztalkán. A rab hangosan hörög, de mozdulatlanul tűri, bár az őnök még mindig erősen tartják.

A tömegben mozgolódás támad, és látom, hogy egy fiatalember verekszi át magát a sorokon a színpad felé. Azt is látom, hogy az örök idegesek lesznek, ahogy közeledik, és néhányan megpróbálják távol tartani a színpadtól. Ahogy elvonszolják, megpillantom az arcát: rémület ül rajta, a szemüvege be van törve. Egy pillanatra találkozik a tekintetünk.

A tetoválás folytatódik. Nem tart olyan hosszú ideig, mint máskor, korábban már láttam ilyet, de a gép hangja mégis olyannak tűnik a fejemben, mintha tompán zúgna a fülem. Kezdek elgyengülni, ahogy félig éberem, félig álomszerűen nézem a feketébe öltözött férfit, miközben befejezi a jelölést. Aztán hirtelen elhallgat a hang, leáll a gép, és a férfi feláll. Visszamegy az asztalhoz, tisztelettel meghajol a polgármester előtt, aztán kimegy a színpadról.

Longsight, aki a tetoválás alatt a színpad hátsó részében állt, most újra a mikrofon elé lép.

– A mai napon, barátaim, tanúi lehetünk az igazságszolgáltatásnak. Ez az ember itt maradhat közöttünk, mert mi jószívűek vagyunk. A haja ki fog nőni, és eltakarja a tetoválását. De a jel, amit ráfestettünk, az az elfeledettek jele.

Hirtelen éles fájdalom hasít zsibbadt fejembe. *Az elfeledettek?*

– Miután ez az ember meghal, a jelölését fel fogják olvasni, és ezzel ítéletet hoznak róla. A könyvét pusztulásra kárhozzatják, a lángok martaléka lesz az Bírálócsarnok tüzében.

Hogy élhet valaki azzal a tudattal, hogy az elfeledettek jelét viseli magán? Hogy folytathatja tovább úgy, hogy bármit is tesz, az élete a halálakor véget ér, és örök feledésbe merül? Csak abban reménykedem, hogy nekem sikerül majd azok közé kerülnöm,

akikre emlékeznek – elvégre ezért élünk. Ennek az embernek azonban itt és most elvették a reményét egy fekete jelöléssel.

Elfeledve.

Az agyamban tompán felcseng egy zörej – egy olyan emlék kerül elő, amire csak akkor gondolok, ha hagyom, hogy feltörjön.

– Barátaim, azt kívánom nektek, éljétek úgy az életet, hogy méltóak legyetek a hívásra, amit kaptatok! Éljétek olyan életet, amelyre emlékezni fognak! Ne hagyjátok, hogy ennek az embernek a kudarca hiábavaló legyen!

Suttogás fut végig a tömegben, majd visszafojtott kiáltásba torkollik. Az emberek egyre hangosabban éljeneznek és kiabálnak. Újra és újra ezt ismételtetik:

– Egy varjú! Egy varjú! A jel egy varjú.

Elfeledve. Hirtelen eszembe jut. Hirtelen minden az eszembe jut. Hangosan bőgök, és rohanni kezdek hazafelé, miközben a hagymával teli zacskó a lábamat csapkodja. A körmeim még mindig piszkosak a krumpliktól.

Egy varjú. Egy varjú. A jel egy varjú.

3. fejezet

Ahogy átfutok a téren, elszáguldok az Bírálócsarnok és a múzeum előtt, és felidézem magamban apám könyvét. Próbálom visszaidézni az összes oldalt, életének minden pillanatát, közben pedig akaratlanul is olvasom az emberek jeleit, ahogy kerülgetem őket.

Tizennégy éves, szereti a zenét, utálja a testvérét.

Szeretője van, és megcsalta a feleségét.

A kutyáját még az embereknél is jobban szereti.

Ötvenhat éves, de nyolcvannak érzi magát – annyi betegsége volt, hogy elvette minden örömét.

Elfutok a pékség előtt, és tovább rohanok. Muszáj hazamennem, hogy eltávolodjak a zajtól, ettől a vizuális kakofóniától és ettől a sok hangtól, ami rám huhog.

Képtelen vagyok kiverni fejemből a tetoválógép zúgását. Egy varjú. Egészen eddig megfeledeztem arról a napról. Arról a napról...

Kicsi voltam még, talán alig több mint nyolc éves. Késő délután volt, vártuk, hogy apa hazaérjen. Én odafent játszottam a szobámban, amikor hallottam, hogy valaki kopogtat. Aztán hangfoszlányok, majd néhány pillanattal később az ajtó hangosan becsapódott. Lesétáltam, hogy megkérdezzem anyámtól, ki jött, ám életemben először egyedül találtam magam otthon. Kinyitottam az ajtót, és végignéztem az utcán – a távolban megpillantottam anyám piros sálját. Gyorsan ment, és mellette egy férfi ügetett, igyekezett lépést tartani vele. Mivel nem akartam egyedül maradni, anyám után eredtem, és hagytam, hogy az ajtó becsapódjon mögöttem. Majdnem sikerült is utolérnem őket, amikor lefordultak egy sarkon. A nyúzók felé tartottak, ahol apa dolgozott. A távolból követtem őket, és közben folyton anyá nevét akartam kiáltani. *Anyá! Itt vagyok! Elfelejtettél elvinni!* De a szám mintha nem mozdult volna, nem jött ki hang a torkomon.

A nyúzók ütött-kopott, fémből készült raktára előtt kisebb csoportosulást láttam, az emberek odahajoltak valami fölé, hogy jobban láthassák. Ahogy anyá odaért, szétvált a csoport, hogy beengedje. Egy aggódó tekintetű férfi magyarázni kezdett.

– Csak véletlen baleset volt. Komolyabbnak néz ki, mint amilyen valójában. Leesett egy koporsó, és megütötte a fejét. Éppen kipakolták nekünk, hogy dolgozhassunk rajta...

Anyá azonban ellépett mellette, ügyet sem vetve arra, amit mond. Ahogy kettényílt a tömeg, megláttam apámat a földön ülve, miközben valaki kötést tartott a fejéhez. Az ideiglenes gyolcskötés piros volt, és a haja is nedvesnek tűnt.

Kinyitotta a szemét, és ahogy meglátta anyát, felé nyújtotta a kezét.

– Minden rendben, szerelmem! Csak egy kis koppanás. Nem kell ide orvos... egy kicsit pihenek, és minden rendben lesz.

Ahogy beszélt, halkán felszisszent.

– Jaj, Joel! – szólalt meg anyám. – Mit tettél?

Anya inkább ingerültnek tűnt, mintsem ijedtnek, én pedig rögtön tudtam, hogy apának nem esett komoly baja.

– Csak egy kis baleset. Senki nem hibás. Kutya baja – ismételte meg a kollégája.

Hirtelen rájöttem, hogy dühösek lesznek rám, ha ott találunk, így elindultam hazafelé. Mivel az ajtó becsapódott mögöttem, amikor anya után indultam, kerestem egy félig nyitott ablakot, és azon másztam vissza a házba.

Már szürkült, amikor anya és apa hazaértek. Julia is velük volt, a legjobb barátnőm, Verity anyja.

– Jobb, ha ma este idelelni alszom – ásított apa.

Anya a kandalló előtt készített neki helyet pokrócokból és párnákból, mert apa túl magas volt a kanapéhoz. Én a lépcsőn ülve hallgattam, ahogy anya és Julia suttogva beszélgetnek.

– Nem tudtam, kit hívjak fel – dünnyögte anyám. – Kapott fájdalomcsillapítót, de lehet, hogy össze kellene varrni.

– Nem kellett volna belekeverned. Ha Simon megtudja... Nem értem, miért nem vitted egyenesen az orvoshoz.

Julia hangja dühösnek tűnt, vagy talán csak félelem csengett benne.

– Tudod, hogy nem tehettem. Julia, kérlek!

Julia felsóhajtott.

– De ugye, tudod, mennyire kockázatos ez? Ráadásul én nem vagyok nővér.

– Senki nem látott semmit, Julia. Eltakarta. De te sok nőt szoktál összeölni. Kérlek! Nem tudok máshoz fordulni.

Kis szünet után Julia így szólt:

– Forralj vizet! Van egy borotvád? Joel, kicsit csípni fog. Senkinek nem jutott eszébe, hogy megnézzze, hol vagyok, annyira el voltak foglalva. A szobámban maradtam, amíg el nem csöndesedett minden. Valamikor az éjszaka közepén lopóztam újra ki, hogy megnézzem apát, és megbizonyosodjak róla, hogy jól van. A háta süllyedt és emelkedett, ahogy lélegzett, és halkan horkolt. A fején kötés volt, de lecsúszott a helyéről. Talán apa húzhatta le álmában. Felfedte, mi van alatta. Julia leborotválta a haját a seb körül, és láttam, hogy egy sötét vonal húzódott a tarkóján. Láttam a finom öltéseket, amelyek összetartották a bőrt, és éreztem a vérrel és verejtéssel keveredett gyógyfűvek szagát.

De a borotva még valamit felfedett: egy titkot. Az igazság kendőzetlenül tárult elém.

Ott volt előttem, bár kettévágta az összeöltött csík. Ott állt egy régi jel, amit még soha nem láttam azelőtt.

Egy varjú.